

Corul Filarmonicii „George Enescu” în Italia

Anatol Albin

În ziua de 20 septembrie 1974, s-a stins din viață compozitorul Anatol Albin. Născut la 5 iunie 1903 în comuna Tirgu-Râșcani, Anatol Albin începe studiul trompetei la vârsta de 11 ani, sub îndrumarea lui Ivan Nazurovici Ostafciuc. Între anii 1920—1925, urmează cursurile Asociației de muzică (Musikverein) din Cernăuți, unde are ca profesor de teorie — solfegii — armonie pe Adalbert Hrimally, iar de orchestrație pe Romulus Milea. A activat, la început, ca trompetist în Fanfara Regimentului 3 Grăniceri și în diferite formații de muzică ușoară. Între anii 1943—1950 a fost director muzical și dirijor la Casa de discuri „Electrecord” din București, iar între anii 1951—1953, dirijor al Ansamblului artistic al Sfatului Popular al Capitalei. Din 1954 pînă în 1961, este angajat în colectivul de creație-orchestrație al Ansamblului „Ciocîrlia”.

Paralel cu activitatea de interpret (dirijor și îndrumător al unor ansambluri instrumentale de amatori) Anatol Albin a compus numeroase lucrări, în special de muzică ușoară, (*Hai, mîndrulițo, Un gînd frumos, Bun rămas, Ascult pașii tăi, Bună seara, senin litoral, Un sărut, Nopti cu lună plină, Zi de vară, Drum de munte, Un cîntec nou, Scînteii de astru, Doina, Ochii soarelui* ș.a.), dar și vocal-simfonice, cum este cantata *Octombrie biruitoare* — pentru soliști, cor mixt și orchestră pe versuri de Cicerone Theodorescu, precum și piese destinate orchestrelor de estradă și populare.

Anatol Albin era de o blîndețe cuceritoare, un om de bun simț, gata oricînd să împărtășească și altora experiența sa. Aceste calități am avut prilejul să le constat mai îndeaproape, în perioada 1960—1964, cînd am colaborat la elaborarea *Metodei de mandolină*, lucrare ce a văzut lumina tiparului în anul următor, la Editura muzicală.

C. R.

Pentru cei care au asistat, acum aproape un sfert de veac, la debutul corului Filarmonicii din București pe scena Ateneului Român, pentru cei care au urmărit afirmarea, evoluția și continua lui perfecționare, fiecare succes al acestui ansamblu artistic, de înaltă ținută astăzi, reprezintă o bucurie în al cărei focar converg multe speranțe încercate altădată, justificate și confirmate pe parcursul anilor. Silvestri, în calitatea sa de director, stăruise pentru obținerea înființării corului Filarmonicii, scutind cea mai prestigioasă instituție muzicală a Capitalei de a continua să înjghebeze colaborări cu formații (aparținînd Municipiului, Radioului, ș.a.m.d.) mai mult sau mai puțin stabile și nu întotdeauna demne artisticește de exigențele mereu crescînde ale primei scene muzicale a țării. Martorii celor dintîi mari manifestări coral-simfonice, ce se desfășurau la Ateneul Român în contextul realităților înfloritoare ale noii vieți de concert de la noi, nu puteau să nu-și amintească de străbunii filarmonicii care nu reușeau să cînte decît... partea instrumentală a *Simfoniei a IX-a* de Beethoven; de eforturile lui Enescu, muzicianul care, numai punînd în joc toată prestanța și tot farmecul personalității sale, izbutise să adune în juru-i, pe cît de grandioase pe atît de efemere ansambluri pe care le-a condus în memorabila primă audiere integrală a *Simfoniei cu Oda bucuriei*, tîlmăcind un act din *Parsifal* sau alte cîteva partituri. „Soliștii cîntului, corurile, orchestra s-au întrecut într-o realizare cît mai în spiritul baghetei înfricoșate ce i-a condus la o victorie desăvîrșită...” consemna M. Margaritescu în „*Flacăra*” din 18 aprilie 1915.

Începînd din 1950, corul, stabil și atestat, al Filarmonicii trebuia să meargă... din victorie în victorie, promovînd creația autohtonă coral-simfonică și a *cappella*, de asemenea creația universală tradițională, toate stilurile și epocile. Trebuia să cînte pentru cele mai diverse pătri de iubitori — obișnuiți sau potențiali — ai muzicii, abonații la Ateneu, elevi și studenți, tineri și vîrstnici din uzine și fabrici, în concerte obișnuite sau extraordinare. Nenumărate cîntece, cantate și oratorii românești s-au plasat alături de cîntece populare străvechi, de capodoperele lui Bach, Händel, Gluck, Haydn, Mozart etc., repertoriul extinzîndu-se la contemporani precum Bartók, Stravinski, Janaček, Orff, Honegger, Britten, Șostakovici etc. și la unii dintre cei mai dotați din rîndul celei mai proaspete juneți componistice de la noi. Iar înregistrările de piese aparținînd lui Cucu, Kiriak, Vidu, Drăgoi, înregistrarea unei cantate de Olah, a unui impozant oratoriu de Paul Constantinescu, (răspîndit pe discuri și foarte apreciat peste hotare), a *Simfoniei a IX-a* de Beethoven sau a *Simfoniei a III-a* de Enescu — în cadrul Festivalului muzical internațional „George Enescu”, a unui ciclu, sau cu prilejul altor concerte de importanță aparte — au avut darul să amplifice și să extindă aprecierile pe care le merită Corul Filarmonicii din București, la noi și departe.